

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyně JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **X. S.**, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie** se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 10. 11. 2014, č. j. CPR-10287-2/ČJ-2014-930310-V243

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 10. 11. 2014, č. j. CPR-10287-2/ČJ-2014-930310-V243, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 16. 5. 2014, č. j. KRPS-168460-123/ČJ-2011-010022 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění.

Žalobce namítá, že nebyl zohledněn dopad napadeného rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. Žalobce totiž dlouhodobě žije nejenom s manželkou, ale i společnými dětmi (z nichž jedno se narodilo v ČR a je nezletilé). Správní orgány tak nedostatečně zohlednily dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce, ač je zcela zřejmé,

že pokud na území ČR pobývá mnoho let manželka žalobce a jejich společné děti, lze si jen stěží představit výraznější zásah, než v situaci, kdy by byl skutečně nucen opustit území ČR. Žalobce pochopitelně nebagatelizuje své jednání a je připraven za ně nést odpovídající následky (např. uložení pokuty), nicméně uložení správního vyhoštění považuje za zjištěných skutkových a právních okolností za zcela nepřiměřené, navíc v rozporu s § 174a a § 119a odst. 2 zákona č. 326/199 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobce se dovolává čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který každému výslovně zaručuje právo na respektování svého soukromého a rodinného života, bydlení a korespondence. Do výkonu tohoto práva může státní orgán zasahovat jen v případech, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní a veřejné bezpečnosti, hospodářského blaha země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Žalobce dále poukazuje na Úmluvu o právech dítěte, publikovanou ve Sbírce zákonů pod č. 104/1991, v jejíž preambuli se zdůrazňuje oprávněný nárok dětství na zvláštní péči a pomoc. Smluvní strany konstatují, že rodina (základní jednotka společnosti) musí mít nárok na potřebnou ochranu a takovou pomoc, aby mohla beze zbytku plnit svou úlohu ve společnosti, a uznávají, že v zájmu plného a harmonického rozvoje osobnosti musí dítě vyrůstat v rodinném prostředí, v atmosféře štěstí, lásky a porozumění. Podle čl. 9 odst. 1 jsou smluvní státy povinny zajistit, aby dítě nemohlo být odděleno od svých rodičů proti jejich vůli, ledaže příslušné úřady na základě soudního rozhodnutí a v souladu s platným právem a v příslušném řízení určí, že takové oddělení je potřebné a v zájmu dítěte. Žalobce odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze 6. 12. 2007, č. j. 1 As 38/2007 – 80 či rozsudek z 22. 11. 2007, č. j. 1 As 39/2007 – 72, v němž bylo vysloveno, že „[P]okud nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince je absolutní překážkou vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, tím spíše musí být posouzen u žádosti o zrušení takového rozhodnutí.“), z níž vyplývá, že v případě nepřiměřenosti dopadu správního vyhoštění do rodinného a soukromého života účastníka řízení, je správní orgán povinen rozhodnutí o správním vyhoštění nevydat. Zájem ČR na dodržování mezinárodněprávních závazků jednoznačně převažuje nad zájmem na ukončení pobytu žalobce.

Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že v napadeném rozhodnutí řádně zjistila skutkový stav věci a své rozhodnutí rovněž náležitě odůvodnila. S ohledem na uvedené navrhla zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 24. 11. 2011 bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění, neboť na území ČR pobýval bez platného víza či povolení k pobytu. Správní orgán I. stupně provedl výslech žalobce a jeho manželky a opatřil si další listinné podklady, následně dne 16. 5. 2014 vydal rozhodnutí o správním vyhoštění. V odůvodnění uvedl, že posouzením všech zjištěných skutečností bylo nepochybně zjištěno, že žalobce pobývá na území ČR nelegálně od roku 2007. Z povolení k dlouhodobému pobytu manželky žalobce, mladšího syna a z povolení k trvalému pobytu pro staršího syna na území ČR již z názvu vyplývá, že u manželky a mladšího syna nejde o trvalý pobyt, který mají rodinní příslušníci žalobce stále v Číně, kam se mohou kdykoli vrátit. U staršího syna pak dodal, že jmenovaný je již zletilý a může se sám rozhodnout, zda se bude chtít vrátit do Číny či nikoliv. Vyhoštěním žalobce tedy nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého

a rodinného života a nedošlo by ani k rozdělení rodiny, neboť manželka s dětmi by žalobce mohla následovat do země původu. Správní orgán neakceptoval vyjádření zástupce žalobce o tom, že rodina žalobce je plně integrována do ČR. Šetřením v místě bydliště, při kterém nikdo neotevřel, bylo prostřednictvím souseda zjištěno, že se žalobce na uvedené adrese zdržuje s deseti až patnácti občany Číny; žalobce sám ani ostatní s nikým nekomunikují a nikomu neotvírají. Z uvedeného je podle žalované zřejmé, že žalobce žije pouze v čínské komunitě bez kontaktu s okolním prostředím, bez znalosti českého jazyka a nesplňuje tak kritérium integrace, jímž je právě znalost českého jazyka. Integrací do společnosti je také uznávání platných zákonů ČR, které však žalobce již několik let porušuje svým neoprávněným pobytem.

Mladší syn navštěvuje v současné době teprve krátce základní školu, starší syn navštěvoval základní školu pouze čtyři roky, což nepředstavuje dlouhodobou integraci do české společnosti, neboť většinu školní výuky do patnácti let absolvoval v Číně.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí správní orgán I. stupně konstatoval, že v případě nedodržování zákonů musí cizinec nést důsledky svého chování. Úmluva o ochraně lidských práv deklaruje právo na respektování rodinného života, současně ale připouští zásah do tohoto práva děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblastech zájmů chráněných státem. Cizinci, kteří porušují právní normy hostitelského státu, nemohou požívat výhod povolení pobytu. Na základě uvedených skutečností správní orgán dodal, že

- rodinný a soukromý život žalobce nemůže vyvážit zájem státu na ochraně před porušováním právních předpisů. Žalobce se do současné situace dostal svou vinou, mohl využít dobrovolného návratu, místo toho se snažil pobyt legalizovat žádostí o povolení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny, tedy v době, kdy se již zdržoval na území ČR neoprávněně. Pokud však hodlá žít se svou rodinou, má k tomu bezesporu možnost kdekoli v místě, kde budou mít všichni povolen pobyt (jistě tomu nemusí být na území ČR). Správním vyhoštěním nebudou ohroženy ani poškozeny rodinné vazby ani soukromý život žalobce. Při rozhodování byla zohledněna (podle § 174a zákona o pobytu cizinců) rovněž přiměřenost mezi závažností a druhem protiprávního jednání žalobce spočívajícím v neoprávněném pobytu, věk žalobce, jeho zdravotní stav, povaha a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry a společenské a kulturní vazby na území ČR se závěrem, že správní vyhoštění je vždy zásahem do soukromého a rodinného života, ale vzhledem k protiprávnímu jednání žalobce nejde o zásah nepřiměřený. Při stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (2 roky) přihlédl správní orgán ke zjištěným skutečnostem a okolnostem protiprávního jednání žalobce, zejména ke skutečnosti úmyslného porušení právních předpisů, délce neoprávněného pobytu (od 17. 12. 2007 do 24. 11. 2011) a k rodinným poměrům. K vyjádření sepsanému zástupcem žalobce správní orgán uvedl, že rozhodnutí o správním vyhoštění není vydáno v rozporu s mezinárodními závazky, kterými je ČR vázána. Skutečnost, že se na území ČR zdržuje rodina, ještě neopravňuje žalobce k pobytu na území ČR. O nucené vycestování dětí žalobce nejde, protože mohou i nadále pobývat na území ČR společně se svojí matkou, která je současně živá. Při vydání rozhodnutí vycházel správní orgán ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 25. 2. 2014

vyžádaného podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, z něhož plyne, že vycestování žalobce do domovského státu je možné.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaná dne 10. 11. 2014 zamítla a jako správné potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť podle názoru žalované postupoval správní orgán I. stupně při vydání rozhodnutí v souladu s příslušnými právními normami, procesně správným způsobem, vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem pro rozhodnutí, jakými úvahami byl správní orgán I. stupně veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Správní orgán I. stupně objasnil, na základě jakých úvah a skutečností dospěl ke svému závěru a odůvodnil použití příslušných zákonných ustanovení. K odvolacím námitkám žalovaná uvedla, že rodinné vazby, jakkoli emocionálně výrazné, neomlouvají ani neanulují předchozí protiprávní jednání. Respektování a ochrana rodinného života spočívá v ochraně skutečných a trvalých rodinných vazeb, které má cizinec na území ČR, přičemž zásahem do těchto vazeb by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu. V případě žalobce, který sdílí v ČR společnou domácnost s manželkou, které byl udělen dlouhodobý pobyt, a dvěma syny, rozhodnutí o správním vyhoštění zcela jistě zasáhne do jeho soukromého a rodinného života, avšak nejde o nepřiměřený zásah. Návratu žalobce do země původu nebrání jeho věk, ani zdravotní stav. Žalobce pobýval na území ČR neoprávněně a vědomě nejméně čtyři roky, z informačního systému plyne, že v minulosti nežádal o udělení víza nebo jiného povolení, které by ho opravňovalo k legálnímu pobytu, ačkoli jeho manželka pobývá v ČR legálně již od roku 2006 a jeho starší syn od roku 2008. Žalobce sám vytvořil situaci, kdy nemohl mít žádné legitimní očekávání, že bude moci na území ČR pobývat poté, co byl zajištěn z důvodu několikaletého nelegálního pobytu. Žalobce si musel být vědom svého protiprávního jednání, které mu do budoucna znemožňovalo po určitou dobu legální pobyt. Z jeho vyjádření plyne, že v ČR nepracuje a žije z finančních prostředků manželky. Proto žalovaná v jeho případě neshledala existenci pracovního zázemí; žalobce dále neovládá český jazyk, přičemž tato skutečnost je významnou bariérou pro jeho integraci do společnosti ČR. Navíc vzhledem k nelegálnosti pobytu nemá šanci v ČR oprávnění k pobytu získat (to může získat pouze na příslušném zastupitelském úřadě ČR v zemi původu). U jmenovaného nelze ani předpokládat pevnost vazeb s ČR, neboť po celou dobu nelegálního pobytu žije v komunitě čínských spoluobčanů, aniž by legálně pracoval. V domovské zemi má svou matku, ke které se na dobu stanovenou rozhodnutím o správním vyhoštění může vrátit. Jeho zpětná integrace v zemi původu je existencí zázemí významně ulehčena. Žalovaná zopakovala, že pokud žalobce hodlá i nadále žít se svou rodinou, má k tomu bezesporu možnost kdekoli v místě, kde budou mít všichni členové rodiny pobyt povolen, což nemusí být pouze ČR. V případě návratu do domovské země nelze předpokládat jakékoli závažné problémy. Skutečnost, že manželka a děti mají v ČR povolen dlouhodobý pobyt, není překážkou společného návratu do domovské země, v níž by ve společném životě pokračovali. V rámci posuzování přiměřenosti se žalovaná zabývala i tím, zda v daném případě nebude porušen některý z článků Úmluvy o právech dítěte. Žalobce v průběhu řízení nezmínil žádnou vážnou obtížnost, na kterou by on nebo jeho děti narazili v zemi jejich původu. Mladší syn se sice narodil v ČR, ale v současné době je mu sedm let, v ČR navštěvuje základní školu teprve krátce. Starší syn přicestoval do ČR v roce

2008, z čehož vyplývá, že větší část nestrávil v ČR, ale v domovském státě. Žalovaná tak neshledala žádný důvod, proč by měly být v případě žalobce, popřípadě jeho rodinných příslušníků, narušeny vazby k zemi jejich původu, které jsou ostatně všichni státními občany. Naopak neshledala pevné sociální, kulturní a rodinné vazby k ČR. Žalovaná respektuje odpovědnost, práva a povinnosti rodičů, stejně jako uznává právo dítěte odděleného od jednoho rodiče nebo obou rodičů udržovat pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči. Úmluva o právech dítěte v žádné části nestanoví, že oba rodiče musí žít spolu v jednom státě, naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít a pro takovou situaci požaduje zabezpečit pravidelné osobní kontakty. Žalobce se v řízení nezmínil o jakékoli soukromé vazbě, kterou by bylo třeba zohlednit, proto tuto námitku žalovaná odmítla jako neopodstatněnou. Žalovaná uzavřela, že k zásahu do rodinného života žalobce došlo v souladu se zákonem, v jeho mezích a při respektování principu proporcionality.

V posuzovaném případě se jedná již o druhé rozhodnutí žalované, neboť krajský soud předchozí rozhodnutí žalované (ze dne 15. 11. 2012, č. j. CPR-10748/ČJ-2012-9CPR-V243) rozsudkem ze dne 1. 2. 2013, č.j. 44 A 30/2012 – 30 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení. Krajský soud spatřil stěžejní porušení zákona v tom, že se správní orgán I. stupně opomněl vypořádat s návrhem žalobce na doplnění dokazování, že žalovaná na odvolací námitku poukazující na toto pochybení správního orgánu I. stupně nereagovala a k návrhům na doplnění dokazování se adekvátně nevyjádřila. Krajský soud připomněl povinnost odvolacího orgánu přezkoumat napadené rozhodnutí v kontextu všech odvolacích námitek a vypořádat se s nimi (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2009, č. j. 7 Afs 116/2009 – 70), dále odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 – 84, ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 – 71, ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 – 71 a ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105 (publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS) a uzavřel, že *„[s]hoda citované právní závěry Nejvyššího správního soudu jsou plně akceptovatelné i na nyní projednávanou věc, neboť z napadeného rozhodnutí žalované je patrné, že se s výše uvedenou odvolací námitkou poukazující na nedostatky ve skutkových zjištěních nevypořádala a učinila tak až ve vyjádření k žalobě, čímž však zjištěný nedostatek již nemohla napravit, neboť k argumentům v něm sneseným, které nebyly obsaženy v napadeném rozhodnutí, se žalobce nemohl vyjádřit, protože je neznal a nebyl s nimi obeznámen.“* Krajský soud dodal, že v dalším řízení bude na žalované, aby na základě odvolací námitek posoudila správnost procesního postupu správního orgánu I. stupně v souvislosti s návrhem žalobce na doplnění dokazování v otázce vedení rodinného života a znovu posoudila úplnost skutkových zjištění, zejména správnost úvahy správního orgánu I. stupně o uložení správního vyhoštění, a to z hlediska důvodnosti, účelnosti a přiměřenosti.

Při soudním jednání zástupce žalobce v závěrečném přednesu konstatoval, že napadené rozhodnutí žalované je nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. S ohledem na argumentaci uvedenou v žalobě dodal, že rozhodnutí žalované je nedůvodné a v neposlední řadě není ani řádně odůvodněno. S ohledem na uvedené navrhl, aby soud rozhodnutí žalované zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení. Na náhradu nákladů řízení účtoval částku odpovídající čtyřem úkonům právní služby, 4x režijní paušál, to vše navýšeno o 21 % DPH, neboť zástupce žalobce je jejím plátcem.

Žalovaná se soudního jednání po předchozí omluvě nezúčastnila.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i řízení předcházející vydání rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.), jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil následující relevantní skutečnosti:

Dne 24. 11. 2011 bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění, protože žalobce pobývá na území ČR od 17. 12. 2007 nelegálně. Z informačního systému vyplývá, že žalobce dosud nežádal o udělení víza nebo o jiné povolení, které by ho opravňovalo k legálnímu pobytu na území ČR. Jeho manželka pobývá v ČR legálně již od roku 2006, starší syn od roku 2008. Šetřením v místě bydliště bylo zjištěno, že se žalobce na nahlášené adrese zdržuje. Jedná se o komunitu (deseti až patnácti občanů Číny) a žalobce ani ostatní z komunity s nikým nekomunikují, nikomu neotevírají. Manželka žalobce a obě jejich děti mají povolený pobyt v ČR; mladší syn, kterému je mu sedm let, teprve před krátkou dobou začal navštěvovat základní školu, starší syn navštěvoval školu v ČR jen čtyři roky, většinu školní výuky (do patnácti let) absolvoval v Číně. Manželka v ČR pracuje, živí celou rodinu, protože žalobce zde pracovat nemůže, protože se zde zdržuje nelegálně. V zemi původu žije matka žalobce, žalobce se tak má kam vrátit.

Podle ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Podle ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

Z výše citovaného správního spisu považuje soud za dostatečně prokázané, že žalobce již několik let svým neoprávněným pobytem porušuje platné právní předpisy této země. Ani soud nemohl přehlédnout skutečnost, že se žalobce do zdejší společnosti vůbec neintegroval, že nezná český jazyk, resp. v tomto jazyce ani vůbec nekomunikuje, protože žije pouze v čínské komunitě, bez kontaktu s okolním prostředím. Při tom návratu žalobce do země původu jeho věk ani zdravotní stav nebrání. Žalobce pobýval na území ČR od data 17. 12. 2007 vědomě neoprávněně, v minulosti o udělení víza nebo jiného povolení nežádal, ač jeho manželka pobývá v ČR legálně již od roku 2006 a jeho starší syn od roku 2008. Tu situaci si žalobce zapříčinil sám, a proto nemůže očekávat, že bude moci na území ČR pobývat po svém předchozím zajištění z důvodu několikaletého nelegálního pobytu. Žalobce si byl bezesporu svého protiprávního jednání vědom. Žalobce v ČR nepracuje, žije

z finančních prostředků své manželky. Do domovské země se žalobce na dobu stanovenou rozhodnutím o správním vyhoštění může vrátit. Jeho zpětná integrace je již pouhou existencí zázemí ulehčena. Soud sdílí názor žalované, že v případě návratu do domovské země nelze v případě žalobce předpokládat jakékoli závažné problémy, a že pokud manželka a děti mají v ČR povolen dlouhodobý pobyt, není tato okolnost na překážku jejich společnému návratu do země původu. Podle názoru soudu žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí správně vyhodnotila, proč v posuzovaném případě neshledala narušení vazby k zemi původu, a to u žalobce ani jeho rodinných příslušníků. Pokud však neshledala pevné sociální, kulturní a rodinné vazby k ČR, pak i při respektování odpovědnosti za práva a povinnosti rodičů, stejně jako úmluvy o právech dítěte, nemohla dospět k jinému závěru, než že k zásahu do rodinného života žalobce došlo v souladu se zákonem, v jeho mezích a při respektování principu proporcionality. V této souvislosti soud konstatuje, že neshledal porušení ustanovení § 174a či § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Ostatně zásahem do rodinných vazeb by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod mohl být jen dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu, což není případ žalobce. Soud tak přisvědčil odůvodněnému závěru, žalované, že v případě žalobce sdílícího v ČR společnou domácnost s manželkou a dvěma syny, napadené rozhodnutí zcela jistě zasáhne do jeho soukromého a rodinného života, při tom se však nejedná o nepřiměřený zásah, již s ohledem na žalobcovo dlouholeté protiprávní jednání, které nelze bagatelizovat, neboť zájmem státu je ochrana před porušováním právních předpisů. Za popsané situace, jestliže žalobce hodlá žít se svou rodinou, není vázán pouze územím ČR. K této otázce soud dodává, že je to právě žalobce, kdo je zodpovědný za zátěž pro rodinné vztahy jeho manželky a jejich dětí, plynoucí z realizace jeho vyhoštění.

S ohledem na výše uvedené proto soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. a nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu soudního spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává v osmi vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Bude-li zbytek soudního poplatku doplacen dříve než usnesení nabude právní moci, soud toto usnesení zruší (§ 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích).

V Praze dne 19. února 2015

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová